

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LINDA
HOWARD

MÄSSAJA
PISARAD

Kirglik armastus on alati pisut metsik...

Alates aastast 2011 on kirjastuselt Ersen ilmunud järgmised

Linda Howardi raamatud:

Teemandilaht

Kesköine vikerkaar

Hädavalede võrgus

Reeglite kiuste

Heida minu kõrvale

Duncani pruut

Armastada Evangeline'i

Kõik, mis hiilgab

Iseseisev naine

Mässaja pisarad

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LINDA HOWARD

MÄSSAJA PISARAD

Inglise keelest tõlkinud Ülle Jälle

ERSEN

Linda Howard
Tears of the Renegade
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektor Inna Viires

© 1985 by Linda Howington
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M08330717
ISBN 978-9949-82-112-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Kell oli palju, juba üksteist läbi, kui lahtiste klaasuste vahelt ilmus nähtavale laiaõlgne mees. Ta seisis seal rahulikult ja vaatas pidutsejaid teatava varjatud lõbususega. Susan märkas teda kohe, olles ilmselt ainuke, ning silmitses meest kerge üllatusega, kuna polnud teda varem näinud. Ta oleks teda mäletanud – sellist meest juba ei unusta.

Mees oli pikk ja lihaseline, tema valge pintsak liibus võimsatele õlgadele nii täpselt, et ilmselgelt oli tegu kalli rõivatükiga, ent sellest hoolimata ei eristanud teda teistest mitte tema pea-aegu et paheline elukogenud hoiak, mis talle nii hästi sobis, vaid nägu. Mehel oli desperaado julge pilk, mida rõhutasid sirged tumedad kulmud heledate kristallsiniste silmade kohal. Magnetilised silmad, mõtles Susan, tajudes nende mõju, ehkki mees ei vaadanud tema poole. Naist tabas kummaline kerge värin ja tema meeled olid järsku erksad – muusika tundus elavam, värvid kirkamad, varase kevadõhtu joovastav lõhn intensiivsem.

Kõik tema aistingud ärkasid, kui ta võõrast teatava ürgse äratundmisega põrnitses. Naised on alati teadnud, millised mehed on ohtlikud, ja sellest mehest õhkus hädaohtu.

Seda oli näha tema pilgust, mis kuulus enesekindlale ja riskialtile inimesele, kes oli valmis ka tagajärgedega leppima. Tema näo oli karmiks muutnud mingi peaaegu painav läbielamine ja Susan mõistis meest vaadates, et teda ei tahaks keegi välja vihastada. Ohtlikkus kattis neid laiu õlgu nagu nähtamatu keep. Mees polnud päris... tsiviliseeritud. Ta meenutas kaasaegset mereröövli alates jultunud pilguga silmadest korralikult püगतud musta habeme ja vuntsideni, mis varjasid mehe lõua-joont ja ülahuult, ent Susan teadis, et need on jõulised. Tema pilk liikus mehe tumedatele, tihedatele ja elujõulistele juustele, mis olid lihtsas täiuslikus soengus, mille saavutamiseks maksaks enamik mehi terve varanduse, ja olid parasjagu nii pikad, et riivasid pintsaku kraed, kusjuures juukseotsad olid kergelt lokkis.

Algul ei paistnud keegi meest tähele panevat, mis oli üllatav, sest Susanile torkas ta silma nagu tiiger triibuliste kasside keskel. Siis hakkasid külalised vähehaaval mehe poole vaatama ja Susani hämmelduseks tekkis rabatud, peaaegu vaenulik vaikus, mis levis kiiresti läbi ruumi, kandudes inimeselt inimesele nagu nakkav koolnukangestus. Tundes järsku ebamugavust, vaatas Susan oma mehevenna Prestoni poole. Viimane oli peo peremees ja seisis äsjasaabunud külalisele väga lähedal. Miks ta meest ei tervitanud? Ent Preston oli kangestunud, tema nägu oli kahvatu ja ta vaatas võõrast samasuguse tardunud õudusega, nagu vaataks jalge ees keras olevat kobrat.

Vaikuse tõusulaine oli nüüd haaranud enda alla terve ruumi ja isegi muusikud laval olid vaikinud. Inimesed pöördusid

lühtrite sätendavate kolmnurkade all põrnitsema ja nende nägudel väreles vapustus. Susan tundis, kuidas mööda tema saledat selga liikus ehmunud värin – mis toimus? Kes see mees oli? Varsti juhtub midagi kohutavat. Ta tajus seda, nägi, et Preston tõmbub pingule, nagu stseeniks valmistudes, ja teadis, et ei saa lasta sel juhtuda. Oli see mees, kes ta oli, aga ta oli Blackstone'ide külaline ja mitte keegi ei tohtinud tema vastu ebaviisakas olla, ka mitte Preston Blackstone. Susan läks sinna poole, pomisedes inimestest mööda trügides vabandusi. Kõikide pilgud pöördusid nagu käsu peale tema poole, sest peale tema ei liikunud ruumis keegi ega miski. Võõras pöördus samuti tema poole, vaatas ja ootas, ning mehe magnetilised silmad tõmbusid kinni, silmitsedes saledat graatsilist naist, kelle nägu oli kirgas ja särav nagu kamee ja kel oli seljas kerge koorekarva siidkleit, mis keerles kõndides tema jalgade ümber. Ümber saleda kaela oli kolmerealine pärlikee, pehmed tumedad juuksed olid kinnitatud pealaele ja mõned salgud rippusid kahel pool nägu. Naine oli nagu unenägu, miraaž, püüdmatu nagu ingli hingeõhk. Ta tundus süütu nagu viktoriaanlik neitsi, kes helendas kõikidest teistest eraldi, puutumatuna ja kättesaamatuna. Mehele, kes tema lähenemist jälgis, oli ta vastupandamatu väljakutse.

Susan ei näinud mehe heledais sinistes silmis ootamatult tekkinud kavatsust. Ta soovis vaid vältida inetut stseeni, mis oli hoogu koguma hakanud, ja ehkki ta ei saanud sellest aru, soovis ta seda ära hoida. Kui kellelgi oli selle mehega mingeid arveid klaarida, siis tehku seda mujal ja muul ajal. Ta noogutas orkestrile käskivalt ja muusika hakkas kuulekalt mängima, algul ettevaatlikult, ent siis aina valjemini. Selleks ajaks oli Susan mehe juurde jõudnud ja sirutas käe ette. „Tere,“ ütles ta oma madala meloodilise häälega, mis kandus hõlpsalt inimesteni,

kes teda ammuli sui vahtisid. „Mina olen Susan Blackstone. Kas te tantsiksite minuga?“

Mees võttis oma pikkade tugevate sõrmedega tema käe pihku, ent ei pigistanud seda, vaid lihtsal hoidis ja silitas kareda pöidlaga kergelt Susani pehmeid saledaid sõrmi. Sirged kulmud kerkisid siniste silmade kohal, mis olid lähedalt vaadates veelgi hüpnotiseerivamad, sest nüüd nägi Susan, et helesinise ümber on tumedam sõõr. Neisse silmadesse vaadates unustas naine, et nad lihtsalt seisavad seal, tema käsi mehe peos, kuni mees tõmbas ta enda vastu ja viis ta tantsupõrandale, nii et tema pikk kleit mähkus liikudes ümber jalgade.

Algul hoidis mees teda tantsuvõttes ja kandis naist tantsupõrandal edasi nii kergelt, et Susani jalad vaevu põrandat puudutasid. Mitte keegi teine ei tantsinud ja Susan vaatas mitmele inimesele otsa, andes rahuliku pilguga edasi vaikse leebe käsu, millele allusid kõik. Vähehaaval liitus nendega teisigi tantsupaare ja mees silmitses naist oma käte vahel.

Susan tundis oma alaseljale pandud käe jõudu, kui sõrmed aeglaselt harali läksid ja teda kergelt, ent siiski järeleandmatult surusid. Ta oli nüüd mehele lähemal, tema rinnad riivasid kergelt mehe rinda ja järsku tundis ta, kuidas mehe keha kuumus tema keha vallutab. Lihtsad graatsilised sammud olid järsku liiga keerulised, et neid järgida, ja Susan sundis end kesken-duma, et mitte mehele varvastele astuda.

Sisemuses hakkas tekkima värelev pinge ja tema käsi värises mehe peos. Mees pigistas soojalt tema sõrmi ja ütles talle kõrva: „Ära karda. Ma ei tee sulle halba.“

Mehe hääl oli pehme ja madal, nagu Susan oli arvanud, ja jällegi tabas teda see kummaline kerge värin. Ta tõstis pea ja sai aru, kui lähedal mees oli, kui üks tema juuksesalk mehe

habemesse takerdus ja siis lahti pääses. Susan oli peaaegu lummatud, avastades end vaatamas mehe jõulisi selgepiirilisi huuli. Ta arutles huviga, kas mehe suu on pehme või kõva, kas tema maitse on sama joovastav, kui tundub. Tal oli raske ülespoole vaadata, aga see siiski õnnestus, ja siis soovis ta, et poleks seda teinud – neisse ebatavalistesse silmadesse vaatamine oleks temalt äärepealt enesevalitsuse röövinud. Miks ta reageeris nagu teismeline? Ta oli täiskasvanu ja isegi teismelisenäoline oli ta olnud rahulik, mitte selline, kes hakkab pelgalt pilgu peale värisema.

Aga see pilk kõrvetas teda, jälgides heakskiitvalt, küsides, oodates ja... teades. See mees oli üks neist harvadest isenditest, kes tundis naise, ja oli seepärast kõige ohtlikum. Susan reageeris ohumärguandele, mis oli olemas kõikidel naistel, tõstis pea sisemise väarikusega, mis iseloomustas iga tema liigutust, ja vastas mehe jultunud pilgule. Ta ütles vaikselt: „Kui kummaline, et te nii ütlete,“ ja oli uhke, et tema hääl ei värisenud.

„On või?“ Mehe hääl oli pehmem kui enne, madalam ja intiimsem. „Sel juhul sa ei tea, mida ma mõtlen.“

„Ei,“ vastas Susan ja piirdus sellega, laskmata end häirida lauses sisalduvatest vihjetest.

„Siis saad teada,“ lubas mees, ning nüüd oli tema hääl madal ja kähe, ärritades sellega naise närvilõpmeid. Seda öeldes tõmbas mees teda endale lähemale, kuigi mitte nii lähedale, et Susan oleks pidanud vastu punnima hakkama, ent ta tajus siiski järsku mehe reielihaseid, mis tema omade vastas liikusid. Tema sõrmed pigistasid närviliselt mehe õlga, võideldes samal ajal sooviga libistada need mehe krae alla, katsuda tema paljast ihu ja saada teada, kas tema sõrmed saavad mehe kuumusest kõrvetada...